

Zeppelins historia bör skrivas om

Led Zeppelin står alltid högst upp på Sweden Rockarrangörerna önskelista. Men det legendariska hårdrocksbandet är inte som alla andra.

De har bara gjort en återförening, en enda spelning sedan uppbrottet 1980.

På lördag visas Led Zeppelins återföreningskonsert från London på Centrumbiografen i Ronneby.

BLT:s Fredrik Thorén har läst boken om Det Stora Rockbandet.

BOK/KONSERT

MICK WALL - LED ZEPPELIN: EN BIOGRAFI

Bokförlaget Forum
Översättare: Niclas Nilsson

Led Zeppelin har många gånger porträtterats som en karikatyr för Det Stora Rockbandet. Många har lånat element från dem, som när en rockjournalist i den självbiografiska filmen *Almost Famous* av Cameron Crowe anlitas av tidningen Rolling Stone för att täcka det fiktiva bandet Stillwater. Crowe, som gjorde samma sak som 15-åring om just Led Zeppelin, låter sångaren i Stillwater skrika "I am a Golden god!" från ett hustak – baserat på en incident Robert Plant sägs ha gjort och då i sin uppknäppta väst och med sina yviga, långa blonda lockar.

Andra element som ofta lånas från Led Zeppelin är historier om rockband som växer sig för stora, med gigantiska egon och inspiration som minskar. Led Zeppelin gick från att bli en hype till att bli det största rockbandet någonsin, med självklara listettor i England och framförallt USA när de släppte en skiva – oavsett hur bra skivan egentligen var eller som den fjärde skiva, som inte har någon egentlig titel. Till och med managern, Peter Grant, är hyllad som världens bästa manager i hans idoga försök att göra myten om bandet större än själva bandet.

Page ledstjärnan

Den tjocka biografien om Led Zeppelin tar vid bland olika uppväxter i efterkrigstidens England, där alla mer eller mindre börjar spela i oetablerade band och hankar sig fram på studiojobb. Alla utom Jimmy Page som avslutar en karriär i modsbandet The Yardbirds för att få utlopp för sin passion för gammal blues. Och för att revoltera mot den tidens större intellektualisering av rockmusiken.

Led Zeppelin i Ronneby

► Nej – Robert Plant och gänget kommer inte till Ronneby på lördag. Men väl filmen om den redan legendariska återföreningen i London för fem år sedan.

► För fem år sedan samlades Led Zeppelin för att göra den första hela konserten tillsammans sedan gruppen splittrades 1980. Hysterin inför konserten är väldokumenterad, och krossade alla tidigare rekord vad gäller biljettförsäljning till ett enda evenemang.

► Jimmy Page, Robert Plant, John Paul Jones och den avlidne trummisens son Jason Bonham, gjorde en spelning som hyllades av recensenterna på plats.

► Den två timmar långa konserten blir nu offentligt, tack vare inspelningar som tidigare varit hemliga.

► En av biograferna som visar Led Zeppelins återföreningskonsert i HD-kvalitet med 5.1-surroundljud är Centrumbiografen i Ronneby på lördag.

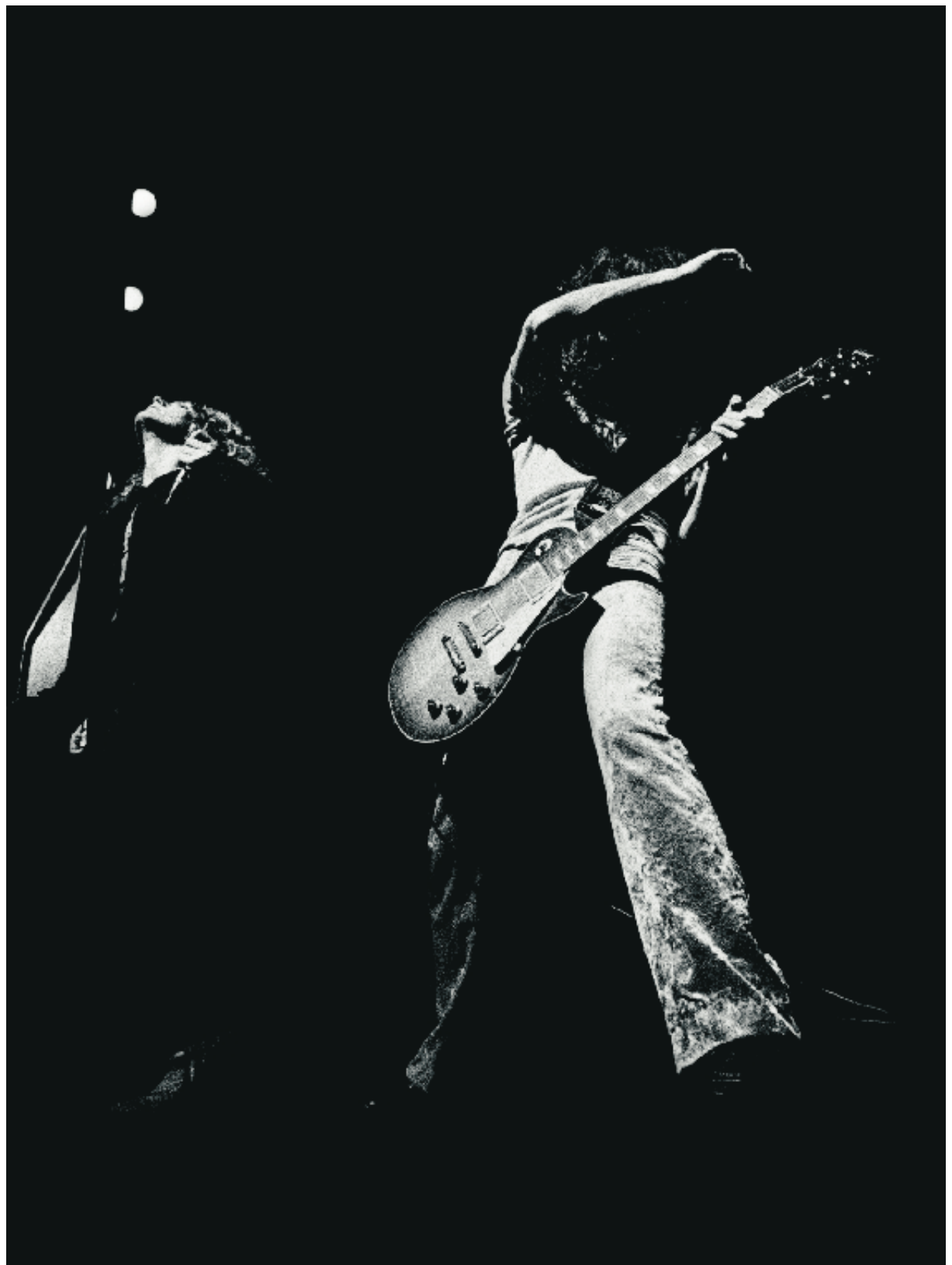

Foto: PHILIP GRASS/Scanpix

Återföreningskonsert i Ronneby. Led Zeppelins återföreningskonsert från O2 Arena i London 2007 visas nu för första gången offentligt. På lördag har Blekingeborna chansen att se konserten på Centrumbiografen i Ronneby.

Jimmy Page också ledstjärnan i Led Zeppelin på många sätt: han skrev de mesta av musiken och hade idéerna. Tills drogerna tog över och den som vann över dem i det långa loppet är sångaren Robert Plant, som har haft en framgångsrik solokarriär efter Led Zeppelin.

Journalisten Mick Wall har tidigare skrivit böcker om Guns N' Roses och Iron Maiden, varav en biografi om Metallica också är utgiven på svenska. Han kan sin fakta: varje minnesfragment från gamla medlemmar, producenter och andra återges i detalj med flertalet källor och inte mycket tas för givet. Låtarna styckas upp i lån och stölder och originalitet, inspiration och uppkomst. Men Wall kan inte berätta en historia, i alla fall när det gäller Led Zeppelin själva, på det dramaturgiskt fantasifulla sätt som bara en bok kan göra: genom människans sinnen som lukt, smak och ljud.

När de hänger där, i sina paljetterade kostymer och utvidgade tajta jeans, på den hetaste klubben i Los Angeles och gör exakt vad man ska göra om man är världens största rockband vill jag veta och känna medlemmarnas förvirring, komplex och familjesaknad.

Drogromantiken värst

Nu ser jag bara äldre gubbar vid ett köksbord som berättar in i en mikrofon och ibland glorifierar och drogromantiserar sina 70-talsminnen väl mycket. Närhet saknas. I stället kommer ännu en passage om hur ett speciellt gitarrsolo kom till eller flera sidor om *Stairway To Heaven* – nördkunskap att älska, eller än hellre hata. Men det värsta är just drogromantiken och det okritiska ifrågasättandet av rockens livsstil. "Ingen brydde sig" är den enda förklaringen från bandmedlemmar

på att 14-åriga prostituerade barn var en del av de groupies som samlades på hotellrummen efter Led Zeppelin-spelningar, vilket får ett par rader i boken.

Jimmy Pages intresse för bondage-sex spänner i stället över flera sidor. Det är alltså mer intressant att en person gillar piskor i sovrummet än att samma snubbe ligger med minderåriga. Den sortens urval kan störa i Mick Walls ändå kritiska hållning: han skriver initierat om något är ett riktigt skitverk både musikaliskt och kreativt samt drar sig inte för att styrka det med flera källor. Han är riktigt ärlig men missar ofta helheten. Som att rockhistorien nu måste ifrågasätta sina stora dinosaurierockbands beteende och den kultur de skapade, levde i och sorgligt nog ofta hyllades för.

Fredrik Thorén